C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Husopaska.pdb

PDB Name: Husopaska
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.7.2002
Modification Date: 14.7.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Husopaska

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Žila byla jedna stará královna, které její muž již před mnoha lety zemřel, a ta měla jednu krásnou dceru. Když byla princezna vyrostla, požádal o její ruku princ z daleka. A když přišel čas, kdy se měli brát, a Zenobia se měla vydat do cizí země, nechala ji její matka zabalit mnoho krásných věcí, zlata, stříbra, šperků, pohárů, zkrátka všechno, co královská nevěsta potřebuje, neboť svoje dítě za srdce milovala.

Taky jí dala s sebou komornou, která s ní měla jet a do rukou ženicha ji předat, a každá na cestu dostala na koně, a Zenobiin kůň se jmenoval Falada a uměl mluvit. Když nadešla hodina loučení, odešla matka do ložnice, tam vzala nožík a řízla se do prstu, až začala krvácet; vzala sněhobílý klůcek a nechala do něj skanout tři kapky krve. Podala ho pak své dceři a pravila

"Milé dítě, střez jej jako oko v hlavě, cestou se ti bude hodit."

Pak se spolu zarmouceně rozloučily, princezna si ten klůcek strčila za ňadra, nasedla na koně a vydala se za ženichem.

Jely asi hodinu a Zenobia najednou pocítila velkou žízeň, a tak řekla komorné:

"Sestup a naplň mi můj pohár, který máš u sebe, vodou z potoka, ráda bych se napila."

"Když máte žízeň," pravila komorná: "sama sestupte, lehněte si k vodě a napijte se, já nejsem vaše děvečka."

Tak pokorná Zenobia, majíc velkou žízeň, sestoupila, sklonila se k potoku a pila jen tak,nemohouc se napít ze svého zlatého poháru. Pravila tiše:

"Ach bože!"

Tu ji odpověděly ony tři kapky krve:

"Kdyby to tvoje matka věděla, srdce by jí od lítosti puklo."

Ale princezna byla pokorná, neřekla nic, nasedla opět na koně. Ujely několik mil, ale den byl horký a ona opět pocítila žízeň. Tekl kolem potůček, a tak ještě jednou zavolala na komornou:

"Sestup a podej mi můj zlatý pohárek k pití." neboť byla již na dřívější zlá slova zapomněla.

Ale komorná odvětila bez jakékoliv pokory:

"Chcete-li pít, napijte se sama, nejsem vaše děvečka."

Tak Zenobia zase sestoupila z koně, položila se k tekoucí vodě, zaplakala a řekla:

"Ach Bože."

Tu ji odpověděly ony tři kapky krve:

"Kdyby to tvoje matka věděla, srdce by jí od lítosti puklo."

Ale když Zenobia pila, příliš se naklonila a ten klůcek s třemi kapkami krve ji ze záňadří vypadnul a po vodě uplaval, aniž by to byla vůbec zpozorovala.

Ale komorná to zpozorovala a zaradovala se, neboť nyní, když Zenobia ty tři kapky krve ztratila, stala se slabou a bezmocnou a ona nad ní získala moc,.

Když chtěla Zenobia opět nasednout na koně, který se Falada jmenoval, řekla jí komorná.:

"Falada patří mně, tobě tahle herka!" a princezna si to líbit nechala..

Tu ji komorná dále zlými slovy častovala, Zenobia musela své královské šaty svléci a obléci si obyčejné šaty komorné, nakonec musela přísahat, že to nikomu na královském dvoře neřekne, a když tuto přísahu nedodrží, na místě ji komorná zabije.

Falada se vše pozoroval a dobře si to zapamatoval.

Komorná nasedla na Faladu a pravá nevěsta na tu herku, a jely dále, až konečně dorazily do královského zámku. Tam zavládla z jejich příjezdu veliká radost, královský syn jim vyšel vstříc, pomohl komorné z koně a myslíc, že je to jeho nevěsta, vedl ji po schodech nahoru, pravá princezna zůstala stát dole.

Starý král shlížel z okna a uviděl dole na dvoře Zenobii, byla tak křehká, jemná a krásná; vešel do královské komnaty a zeptal se nevěsty na tu, kterou s sebou měla a teď dole na dvoře stojí, kdopak to je.

"Vzala jsem ji na cestu, aby mi rychleji ubíhala, nechejte ji jako děvečku pracovat, ať tu jen nezahalí."

Ale starý král pro ni neměl žádnou práci, až nakonec rozhodl:

"Mám tu malého chlapce, který pase husy, tomu by mohla pomáhat."

Chlapec se jmenoval Ječmínek a tomu musela Zenobia pomáhat pást husy.

Brzy komorná pravila princi:

"Milovaný manželi, splníte mi jedno přání, prosím?"

On odvětil: "Jistě, rád to učiním."

"Nechejte zavolat řezníka a toho koně, na kterém jsem přijela, nechejte porazit, neb mne cestou velmi pohněval."

Komorná se velmi bála toho, že by ten kůň mohl promluvit. A když to vešlo na vědomí, že Falada má umřít, tu Zenobia tajně zašla za řezníkem a dala mu zlato, aby pro ni malou službu vykonal.

Ve města byla velká temná brána a na tu měl Faladovu hlavu pověsit, aby se někdy na něj mohla alespoň podívat.A řeznický pacholek nakonec tak učinil, uťal koni hlavu a přibil ji nad temnou bránu.

Brzy ráno, když spolu s Ječmínkem pod tou bránou husy na pastvu vyháněli, Zenobia pravila:

"O Falado, tady visíš."

A hlava jí odvětila:

"O panno královničko, tudy kráčíš, kdyby to tvá matka věděla, srdce by ji samý žalem puklo."

Pak vyšli z města ven a vyhnali husy do polí. A když byli na pastvu přišli, posadila se Zenobia do trávy a rozpustila si své zlaté vlasy. Když to Ječmínek viděl, chtěl si jich pár vytrhnout. Tu Zenobia zvolala:

"Větříku, spěchej jen

Ječmínkovi

klobouk vem,

honí jej lukami ať!

Až vlasy spletu

pak mu jej vrať!"

A tu zavanul silný vítr, který shodil Ječmínkovi jeho klobouček a hnal ho po zemi, a on za ním musel běžet. Než ho dohnal, měla už Zenobia vlasy učesány a zapleteny, takže ji žádné vytrhnout nemohl. Tu se Ječmínek pohněval a více s ní nemluvil; a pásli husy až do večera, pak šli domů.

Druhého rána, když zase pod tou temnou branou procházeli, pravila dívka:

"O Falado, tady visíš."

A hlava jí odvětila:

"O panno královničko, tudy kráčíš, kdyby to tvá matka věděla, srdce by ji samý žalem puklo."

A když si v polích na louce sedla a začala si vlasy česat a Ječmínek ji zase chtěl nějaké vytrhnout, tu rychle zavolala:

"Větříku, spěchej jen

Ječmínkovi

klobouk vem,

honí jej lukami ať!

Až vlasy spletu

pak mu jej vrať!"

Tu opět vítr zavanul a strhnul mu klobouček z hlavy a on za ním zase musel běhat, když byl zpět přišel, měla své krásné zlaté vlasy zase upraveny, a nemohl ji žádný polapit, a tak pásli husy, dokud nenastal večer.

Ale večer, když přišli domů , šel Ječmínek ke starému králi a pravil:

"S tou dívkou už pást husy nechci."

"Pročpak ne?"zeptal se král.

"Protože mne celý den zlobí."

Tu mu král poručil, aby mu vše vypověděl, jak to celý den chodí.

Ječmínek pravil:

"Ráno, když jdeme s husami tou tmavou bránou , visí nad ní koňská hlava a ona jí říká

"O Falado, tady visíš."

A hlava jí odvětí:

"O panno královničko, tudy kráčíš, kdyby to tvá matka věděla, srdce by ji samý žalem puklo."

A pak Ječmínek dál vyprávěl, jak to chodí na husí pastvě, a jak mu vítr klobouček shazuje a on ho musí honit po polích.

Tu mu král poručil, aby příštího dne společně na pastvu husy vyhnali, a on sám, když nastalo ráno, ukryl se v té temné bráně a slyšel, jak husopaska mluví s Faladou. A pak šel král na pole a ukryl se na louce za jeden keř.

Pak brzy na vlastní oči viděl, jak husopaska s pasáčkem přihnali husy, a jak si po malé chvíli Zenobia sedla do trávy a rozpustila vlasy, a ony jí na slunci zářily. Po chvíli zvolala:

"Větříku, spěchej jen

Ječmínkovi

klobouk vem,

honí jej lukami ať!

Až vlasy spletu

pak mu jej vrať!"

Tu zavál vítr a vzal Ječmínkovi z hlavy klobouček, že musel za ním daleko utíkat, a děvečka se zatím učesala a lokny si spletla.

Potom odešel král nepozorovaně pryč, a když se večer husopaska vrátila domů, zavolal si ji stranou a zeptal se jí, proč to všechno dělala.

"Nesmím vám nic říci, nesmím si žádnému člověku stěžovat na své neštěstí, neboť jsem tak při Bohu všemohoucím přísahala, protože jinak bych přišla o život."

On ji byl přemlouval, ať zanechá všech obav, ale ona nedala, až ji král nakonec řekl:

"Mne to tedy říci nemůžeš, ale můžeš si postěžovat třeba peci." a odešel pryč.

Tu si Zenobia vlezla do pece a začala v ní plakat a naříkat,

"Sedím tu celým světem opuštěná královská dcera, falešná komorná mě má v moci, svoje královské šaty jsem musela sundat, a ona moje místo vedle mého ženicha zaujala, a já abych tu jako husopaska sloužila. Kdyby to moje matka věděla, srdce by jí žalem puklo."

Král ale zůstal stát venku za pecí, číhal na Zenobii a slyšel všechno, co byla řekla.

Pak vešel opět dovnitř a poručil Zenobii vyjít z pece ven. Nechal ji obléci do královských šatů, a na světlo vyšla její krása, jakoby hvězda zazářila.

Starý král zavolal syna a vyjevil mu, že má po bodu falešnou ženu, že to je jen komorná, ta pravá stojí tady vedle něj.

Mladý král byl ze srdce rád, když viděl dívčinu krásu a ctnost. Nechal vystrojit obrovskou hostinu a pozval na ni všechny lidi a přátele. Ženich seděl uprostřed, z jedné strany komorná, z druhé princezna Zenobia, ale komorná byla tak zaslepená, že ni ji pod nádhernými šaty nepoznala.

Když byli pojedli a popili a v dobrém rozmaru byli, dal starý král komorné hádanku, jaký trest si prý ten zaslouží, kdo vládce tak a tak obelže, a vyprávěl ji celý příběh.

"Jaký osud si takový člověk zaslouží?"

Tu pravila falešná nevěsta:

"Nic lepšího, aby byl nahý zavřen do sudu naplněného hřebíky a jehlami, a dva bílé koně do něj zapřáhli a ti ten sud pak ulicemi vláčeli, dokud nebude mrtev."

"O svém osudu jsi rozhodla!" řekl král. "A tak se ti také stane!"

A když byl ten trest vykonán, oženil se mladý král se svou pravou nevěstou; a oba pak vládli říši spravedlivě a v bázni Boží.